

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 2 april 1892, kl. 3 e. m.

Betänkande, i anledning af dels Kongl. Maj:ts proposition n:o 4 om ändring i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst, dels ock två inom Andra Kammaren väckta motioner, n:o 149 af herr A. Svenson i Edum om antagande af vissa bestämmelser rörande bevillning af jordbruksfastighet samt n:o 168 af herr J. Bratt m. fl. om ändring i förenämnda förordning.

Kongl. Maj:t har, i sammanhang med till Riksdagen aflåtna propositioner angående afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter m. m. samt angående ändring i lagen om lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna den 5 juni 1885, uti proposition n:o 4, hvilken blifvit till utskottet hänvisad, föreslagit Riksdagen att, under förutsättning att först omförmälda propositioner vinna Riksdagens bifall, besluta:

att § 1 i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst samt § 17 i den vid samma förordning fogade instruktionen för taxeringsmyndigheterna skola erhålla följande förändrade lydelse:

§ 1 i nämnda förordning.

För all inom riket belägen *fast egendom*, hvartill ock räknas *frälseränta*, skall, med de undantag, som i § 4 upptagas, bevillning utgöras efter fastighetens uppskattade värde.

Denna bevillning utgår:

a) för *jordbruksfastighet* med sex öre för hvarje fulla etthundra kronor samt

b) för *all annan fastighet* och *frälseränta* med fem öre för hvarje fulla etthundra kronor af uppskattningsvärdet.

§ 17 i instruktionen.

Vid tillämpning af § 11 mom. 1 i bevillningsförordningen, angående befrielse från eller lindring i bevillning för inkomst af kapital eller arbete, skola så väl den behållna afkomsten utaf skattskyldig tillhörande fast egendom som ock inkomsten af sådan särskildt beskattad rörelse, som drifves i bolag eller idkas å annan ort än den, der den skattskyldige är mantalskrifven, tagas i beräkning vid bestämmandet af hans sammanräknade årsinkomster, hvarvid i fråga om fast egendom iakttages, att inkomst af jordbruksfastighet beräknas till 6 procent och inkomst af annan fastighet till 5 procent af taxeringsvärdet. Om sålunda skattskyldig finnes i sin mantalskrifningsort hafva t. ex. 450 kronors inkomst af kapital eller arbete samt tillika eger stadsfastighet, taxerad till 2,000 kronor och hvilken alltså bör upptagas till 100 kronors afkomst, så att hans sammanräknade årsinkomst uppgår till 550 kronor, får väl enligt föreskriften i det ifrågasvarande momentet, jemfördt med hvad ofvan sagts, sådan skattskyldig tillgodonjuta fullständig eftergift af bevillning å förstnämnda 450 kronor; hvaremot, derest den skattskyldige har 1,100 kronors inkomst af kapital eller arbete, 400 kronors inkomst af aktier samt derjemte eger jordbruksfastighet till ett taxeringsvärde af 5,000 kronor med 300 kronors deraf beräknad afkomst och således i sammanräknade årsinkomster åtnjuter tillhoppa 1,800 kronor, bevillning kommer att, utan medgifvande af något afdrag, honom påföras för hans först berörda inkomst af 1,100 kronor o. s. v.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion n:o 149, hvilken likaledes blifvit till utskottet hänvisad, har herr A. Svenson i Edum, jemte det han i motionen framställt förslag om införande i gällande bevillningsförordning af bestämmelse att vid taxeringsvärdes åsättande å jordbruksfastighet afseende skall fästas hufvudsakligast vid fastighetens afkastningsförmåga, tillika, med anledning af Kongl. Maj:ts propositioner om ändringar i kommunallagarne och bevillningsförordningen, anført, hurusom det åsyftade målet, jordbruksfastighetsbevillningens höjande utan rubbning i den nu gällande bevillningsgrunden, kunde nås på ett vida enklare sätt än genom de af Kongl. Maj:t förslagna ändringarne, nemligen genom antagande af olika benämningar å bevillningen af jordbruksfastighet såsom t. ex. all-

män, grundskatte- och tillägg- eller tillfällig; och har motionären med anledning häraf hemställt, att, i händelse Riksdagen beslutar höja bevillingen för jordbruksfastighet, olika benämningar på den hittills gällande och på den förhöjda må antagas.

Herrar John Bratt, Richard Berg, Christian Lovén, Elis Nilson, Axel Ryding, E. A. Edelstam, Gustaf Svanberg, friherre G. Peyron, C. Gethe, Carl Palm, M. Alsterlund, G. Thestrup, G. W. Skytte och C. F. Winkrans hafva, i sammanhang med motioner om antagande af grunder för ny härordning m. m. och af ny värnpligtslag, uti en inom Andra Kammaren väckt motion n:o 168, jemte hemställan om vilkorligt bifall till hvad Kongl. Maj:t i aflåten proposition n:o 5 föreslagit rörande upphörande af de enligt gällande förordning angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter utgående bevillningsafgifter af frälseegendomar och lotshemman, föreslagit, att, för den händelse Riksdagen bifaller nyssberörda motioner angående ny härordning och ny värnpligtslag, Riksdagen för sin del beslutar, hvad Kongl. Maj:t i propositionen n:o 4 föreslagit angående ändring i förordningen den 14 september 1883 angående bevilling af fast egendom samt af inkomst.

Af det utdrag af protokollet öfver finansärenden för den 13 januari 1892, hvilket finnes bilagdt Kongl. Maj:ts ofvanberörda propositioner, inhemtas, att herr statsrådet och chefen för finansdepartementet, såsom föredragande, anfört särskildt rörande ifrågavarande förslag:

»Såsom känt utgår för närvarande bevillingen af fast egendom för jordbruksfastighet med 3 öre för hvarje fulla 100 kronor samt för annan fastighet med 5 öre för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet. Att den undantagsställning, jordbruksfastigheten sålunda hittills intagit, borde upphöra i sammanhang med grundskatternas samt rustnings- och roteringsbesvärens afskrifning, och nämnda slag af fastighet följaktligen åsättas bevilling efter de för all annan fastighet gällande grunder, uttalades af Riksdagen i underdånig skrifvelse af den 24 maj 1873 och har derefter alltid ansetts som en gifven följd af afskrifningen.

I sammanhang härmed bör jag fästa uppmärksamheten på en i vår bevillningslagstiftning förefintlig brist, som redan af skatteregleringskomitén påpekades. Denna komité erinrade, att det icke finge förbises, att vid sidan af jordens alstrande förmåga förefunnes vid en ordnad jordbruksrörelse åtskilliga andra beskattningsbara faktorer, såsom dels det för rörelsens drifvande erforderliga, i inventarier och kreatursstock nedlagda eller eljest använda kapital, dels ock produkten af jordbrukarens personliga arbete samt

de af honom i hans egenskap af jordegare eller arrendator åtnjutna, sällan i penningevärde uttryckta och derföre vanligen förbisedda förmåner af allehanda slag. Enär vid uppskattning af öfriga samhällsklassers inkomster tillbörligt afseende städse fästs vid dessa och liknande förhållanden, ansåg komitén desamma ej heller böra förbises vid jordbruksnäringens beskattning och föreslog derföre utan meningsskiljaktighet bestämmelser, enligt hvilka det belopp, hvarmed en egendoms afkastning möjligen öfversköte hvad som redan genom fastighetsbevillning blifvit beskattadt, skulle komma att träffas med inkomstbevillning. Då komiténs förslag den 8 januari 1883 inför Kongl. Maj:t anmälde, framhöll jemväl dåvarande departementschefen såsom en väsentlig brist i lagstiftningen, att man, då man beskattat jordbruksfastigheten, ansett sig på samma gång beskatta sjelfva jordbruksrörelsen, dervid förbiseende, att denna rörelse eller näring för sitt bedrivande förutsatte icke blott sjelfva fastigheten, utan ett visst driftkapital i inventarier, kreatur m. m. och ett betydligt tillskott af arbete. Kapitalet och arbetet medverkade således uppenbarligen till den inkomst, jordbruksrörelsen lemnade, och då inkomst af kapital och arbete eljest beskattades, borde ju icke heller rimligtvis inkomsten af det i jordbruksrörelsen nedlagda kapitalet och arbetet lemnas obeskattad. Skatteregleringskomiténs förslag åsyftade emellertid att låta taxeringsmyndigheterna uppskatta den inkomst, jordbruksrörelsen lemnade utöfver hvad som kunde anses beskattadt genom fastighetsbevillningen, och att låta denna uppskattning ske hufvudsakligen på samma sätt, som eljest iakttoges vid beräkning af den inkomst, som af annan rörelse eller näring härflöte. Detta förfarande vore visserligen ur teoretisk synpunkt riktigt, men å andra sidan hade komiténs ordförande i afgifven reservation, likasom kammarrätten och flertalet länsstyrelser i sina öfver förslaget afgifna yttranden, påpekat, huru de svårtillämpliga bestämmelserna i komiténs förslag säkerligen skulle leda till ett resultat i finansielt afseende, som gjorde hela vinsten af det nya skatteföremålets upptagande i lagstiftningen i de flesta fall temligen betydelselös. Lika med de hörda myndigheterna ansåge derföre departementschefen, att frågan om särskild inkomstbevillning af jordbruksrörelsen för det dåvarande icke kunde på ett praktiskt sätt lösas på annan väg än den af komiténs ordförande angifna, eller genom att ställa beskattningen af jordbruksrörelsen i ett fixt lagbestämt förhållande till jordbruksfastighetens taxeringsvärde. Komitéordförandens förslag innebure nemligen, att bevillningen för jordbruksfastighet, deri inbegrepes jemväl bevillningen för jordbruksrörelsen, skulle utgå med 6 öre för hvarje 100 kronor af fastighetens taxeringsvärde. I hufvudsak biträdande detta förslag, ansåge dock departementschefen, att åt den tanke, hvarpå förslaget hvilade, borde i lagstiftningen gifvas ett något

förändradt uttryck. Då jordbruksfastighetens likställighet med annan fastighet uti bevillningsafseende stälts i samband med en afskrifning af de på den förra fastigheten hvilande särskilda skatter, och då åstadkommandet af en dylik likställighet syntes ur flera synpunkter önskvärdt, ansåge departementschefen det ej vara lämpligt, att åt bevillningsförordningen gäfves ett utseende, som skulle jordbruksfastighet genom att därför erlägga 6 öre för hvarje 100 kronor af taxeringsvärdet blifva högre beskattad än annan fastighet, för hvilken utgjordes endast 5 öre. Derjemte ansåge departementschefen det vara af vikt, att det nya begreppet om inkomstbevillning för jordbruksrörelse blefve uttryckligen inrymdt i bevillningsförordningen, och hemställde därför, att, med lika bevillning för all fastighet, nemligen 5 öre för hvarje 100 kronor af taxeringsvärdet, den inkomst och förmån af jordbruksrörelse å egen eller annans mark, som förvärfvades medelst det i rörelsen nedlagda arbete och dervid använda inventarier, skulle i förordningen upptagas under hufvudrubriken inkomst af arbete såsom särskildt skatteföremål och tillika stadgas, att dylik inkomst och förmån skulle upptagas till ett belopp, som motsvarade en för hundra af fastighetens taxeringsvärde. Å det sålunda beräknade inkomstbeloppet skulle naturligtvis utgöras vanlig inkomstbevillning, hvilken sålunda i hvarje fall komme att utgå med 1 öre för 100 kronor af fastighetens taxeringsvärde. I enlighet med de af departementschefen sålunda uttalade åsikter voro ock vederbörande paragrafer affattade i det förslag till bevillningsförordning, som af Kongl. Maj:t förelades 1883 års Riksdag. I följd af den utgång, det samtidigt framlagda förslaget om afskrifning af grundskatter samt rustnings- och roteringsbesvär erhöll, förföllo emellertid de föreslagna nya bestämmelserna om jordbruksnäringens beskattning.

Det synes mig gifvet, att, då jordbruksnäringen befrias från den af ålder å densamma hvilande särskilda beskattning, sagda näring bör i fråga om bevillning till staten likställas med andra näringar, och att därför den skattefrihet, som hittills åtnjutits för afkastningen af det i jordbruksrörelsen nedlagda kapital och arbete, ock bör upphöra. Jag ansluter mig därför i allt väsentligt till de åsikter, som vid nyssnämnda föredragnings-tillfälle af dåvarande departementschefen inför Kongl. Maj:t uttalades, men anser likväl i olikhet med honom, att åt grundsatsen om skattskyldighet för omförmälda slag af kapital och arbete bör i bevillningsförordningen gifvas uttryck på det sätt, att bevillningen för jordbruksfastighet sättes till 6 öre för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet. Det i 1883 års förslag tillämpade beräkningssätt leder till samma resultat på en omväg, hvilken hufvudsakligen af det skäl ansetts erforderlig, att man velat undvika skenet af att jordbruksfastighet vore högre beskattad än annan fastighet. För

min del kan jag likväl icke finna denna hänsyn vara af den betydelse, att den skulle uppväga de med omförmälda beräkningssätt förenade olägenheterna af en mera invecklad uppställning så väl af bevillningsförordningen som af taxeringslängderna. En olikhet i sak förefinnes visserligen äfven mellan 1883 års förslag och det af mig nu framställda, nemligen att i de fall, då jordbruksfastighet vore utarrenderad, enligt det förra förslaget arrendatorn, men enligt det senare jordegaren komme att erlägga det belopp af 1 öre för hvarje 100 kronor af taxeringsvärdet, som representerade skatten för det i jordbruksrörelsen nedlagda kapital och arbete; men då jordegaren och arrendatorn ega att sins emellan aftala om hvarderas andel i fastighetsbevillningen, är denna skilnad utan egentlig betydelse.

Under förutsättning af bifall till mitt sålunda framställda förslag om jordbruksfastighetsbevillningens förhöjning till 6 öre för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet, erfordras naturligtvis för bibehållande af den inbördes proportion, hvori jordbruksfastighet och annan fastighet för närvarande deltaga i den kommunala beskattningen å landet, vissa förändringar i bestämmelserna rörande denna beskattning. De sålunda erforderliga förändringarna äro emellertid icke af synnerligen ingripande beskaffenhet. Sedan nemligen för jordbruksfastighet och jordbruksrörelse kommer att erläggas jemt dubbelt så hög bevillning som för närvarande, bortfaller det hittills förefintliga behovet af en högre fyrktalssättning för jordbruksfastighet; och antagandet af den lika fyrktalssättningen för alla skatteföremål låter dessa följaktligen fortfarande deltaga i kommunalbeskattningen i alldeles samma proportion som hittills.

Enligt rikshufvudboken för år 1890 uppgick nämnda år bevillningen för jordbruksfastighet till ett belopp af 660,728 kronor 6 öre. Om denna bevillning höjes från 3 till 6 öre för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet, kan alltså härigenom påräknas en ökad statsinkomst af i rundt tal 660,000 kronor.

Då enligt gällande instruktion för taxeringsmyndigheterna vid bestämmandet af fast egendoms värde afseende skall fåstas vid beloppet af de grundskatter och öfriga allmänna utskylder, hvarmed egendomen är belastad, kan på grund häraf en så stor del af fastighetsvärdet i riket, som motsvarar grundskatternas samt öfriga reala bördors kapitalvärde, anses vara befriad från fastighetsbevillnings utgörande. Afskrifvas grundskatterna samt rustnings- och roteringsbesvärerna, bör sålunda det beskattningsbara fastighetsvärdet ökas med ett belopp, motsvarande dessa skatters och besvärers kapitalvärde. Om detta kapitalvärde antages ursprungligen hafva utgjort omkring 200 millioner kronor, bör således, under förutsättning att fastighetsbevillningen höjes från 3 till 6 öre för hvarje 100 kronor af

taxeringsvärdet och med fästadt afseende å den redan skedda 30-procents-afskrifningen, jordbruksfastighetsbevillningen, efter det afskrifningen blifvit fullständigt genomförd, inbringa ytterligare omkring 84,000 kronor. Då å andra sidan, af skäl som jag nedan går att anföra, den särskilda bevillningen af frälseegendomar eller den s. k. rusttjänstbevillningen äfvensom bevillningen för lotshemman i sammanhang med afskrifningen böra upphöra, uppkommer härigenom en minskning i statsinkomst, som nära motsvarar den nyssberörda ökningen. Nämda båda bevillningar inbragte nemligen år 1890 ett belopp af sammanlagdt 67,153 kronor 49 öre.»

Kongl. Maj:t har till 1891 års Riksdag aflåtit proposition af enahanda innehåll som förevarande. Utskottet yttrade då, i anledning af hvad Kongl. Maj:t föreslagit, följande:

»Jordbruksfastighet har hitintills i fråga om bevillningsbeskattning intagit en undantagsställning i förhållande till annan fastighet. Å jorden lagda grundskatter och andra dermed jemförliga särskilda bördor hafva nödvändiggjort en dylik anordning. Ett antagande af nu föreliggande förslag om aflyftande af dessa skatter bör naturligen medföra ett upphörande af denna undantagsställning och en beskattning af jordbruksfastighet efter samma grund, som gäller för all annan fastighet. Härförutom kräfer emellertid ett rättvist beskattningssystem, att jordbrukaren liksom hvarje annan yrkesidkare erlägger skatt för inkomsten af det rörelsekapital, han i sin näring använder, liksom ock af den inkomst, som framgår såsom produkt af hans eget arbete.

Men för den noggrannare afvägda form af inkomstskatt, som är för öfriga näringar stadgad och som utgår efter en för hvarje särskildt fall anställd taxering, möta inom jordbruksnäringen, särskildt hos dess talrika mindre idkare, hardt nära oöfvervinneliga hinder. Att ens för eget hemmansbruk verkställa en sådan uppskattning af inkomst, torde äfven med bästa vilja för den mindre jordbrukaren ställa sig synnerligen svårt. Den afkastning, en jordbruksfastighet lemnar, blir nemligen i allmänhet af jordbrukaren till ej obetydlig del omedelbart använd för tillfredsställande af hans egna, hans familjs och tjenares behof utan något slags anteckning om myckenheten af det använda eller någon uppskattning af det värde, hvar till de använda naturprodukterna af hvarjehanda slag rätteligen bort upptagas. Det torde derjemte ligga i sakens natur, att gränsen mellan hvad som rätteligen bör hänföras till omkostnader för jordens bruk och hvad som användes till jordbrukarens underhåll är tenligen obestämd.

På grund häraf och då en för hvarje år återkommande, af vexlande skördeförhållanden beroende uppskattning utaf ifrågavarande inkomst måste anses förenad med synnerliga omkostnader och olägenheter, anser utskottet, i likhet med Kongl. Maj:t, frågan om en särskild inkomstbeskattning af jordbruksrörelse icke kunna lösas utan genom att ställa skatten i ett fixt lagbestämt förhållande till jordbruksfastighetens taxeringsvärde. Visserligen torde den af Kongl. Maj:t föreslagna inkomstskatten af 1 öre för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet i många fall kunna anses vara låg, men denna oegentlighet synes uppvägas af dels den föreslagna, i allmänhet höga beskattningen af 5 öre i fastighetsskatt, dels ock af det förhållande att vid en sålunda fastslagen jordbruksskatt icke kan, såsom vid öfriga näringars inkomstskatt, afdragas ränta å upplånta medel, liksom ock deraf att denna skatt uttages äfven i de fall, att jordbruksrörelsen icke lemna någon behållen inkomst. Och har utskottet därför funnit skäl tillstyrka bifall till Kongl. Maj:ts förslag.»

I likhet med skatteregleringskomitén och 1891 års Riksdags bevillningsutskott, anser utskottet krafvet på ett rättvist beskattningssystem föranleda, att, då genom det afflytande af de å jorden lagda grundskatter och andra dermed jämförliga bördor, som ett biträdande af Kongl. Maj:ts ofvanberörda proposition skall medföra, den undantagsställning, som jordbruksfastigheten hittills intagit, kommer att upphöra och jordbruksfastighet blifver beskattad efter samma grund, som gäller för all annan fastighet, jordbrukaren liksom hvarje annan yrkesidkare bör erlægga skatt för inkomsten af det rörelsekapital, han i sin näring använder, liksom ock af den inkomst, som framgår såsom produkt af hans arbete.

Beträffande vidare sättet för genomförande af denna särskilda inkomstbeskattning af jordbruksrörelse, erkänner utskottet villigt vigten af de anmärkta svårigheterna vid att grunda denna beskattning på särskild taxering, ehuru väl utskottet icke anser dessa svårigheter vara af oöfvervinnelig beskaffenhet. Erfarenheten från andra länder, särskildt Tyskland, vederlägger nemligen ett sådant antagande. Förr än de å jordbruksfastighet hvilande grundskatter och andra dermed jämförliga bördor blifvit i sin helhet afskrifna, torde dock jordbruksnäringens fulla likställande i fråga om inkomstbevillnings utgörande icke böra inträda, och saknar utskottet därför anledning att i sådant syfte framställa förslag, rörande hvilka utskottet för öfrigt icke är i tillfälle att lemna erforderlig utredning. Derest frågan måste nu lösas, lärer man alltså vara hänvisad till antagande af det sätt, Kongl.

Maj:t föreslagit; och då utskottet icke i öfrigt har något att erinra vid Kongl. Maj:ts förslag, finner utskottet sig böra biträda det slut, hvartill sistlidet års Riksdags bevillningsutskott i ämnet kommit.

Hvad derefter beträffar herr Svensons förslag att, derest Riksdagen beslutar höja bevillningen för jordbruksfastighet, antaga olika benämningar på den hittills gällande och på den förhöjda, finner utskottet sig icke ega skäl att med anledning deraf förorda någon ändring i Kongl. Maj:ts förslag.

Beträffande herrar Bratts m. fl:s motion, i den del den nu varit föremål för utskottets behandling, vill utskottet endast erinra, att deri ej framstälts annat yrkande än om bifall till hvad Kongl. Maj:t i ofvan behandlade proposition n:o 4 föreslagit rörande ändring i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst, fastän, såsom ofvan anförts, under andra förutsättningar.

Utskottet, som vid behandlingen af förevarande fråga, ansett sig icke böra bortse från möjligheten, att Konung och Riksdag enas om förändringar uti de i sammanhang med förevarande fråga gjorda framställningar, hemställer således,

att Riksdagen, under förutsättning att Riksdagen rörande nu föreliggande fråga om ändring i gällande värnpligtslag eller ock ny härordning och ny värnpligtslag äfvensom om afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter samt om ändring i lagen om lindring i rustnings- och roteringsbesvären den 5 juni 1885, fattar beslut, som vinner Kongl. Maj:ts godkännande, måtte, med afslag å herr Svensons motion i den del, densamma nu varit föremål för utskottets behandling, bifalla hvad Kongl. Maj:t föreslagit rörande ändringar i § 1 i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom och af inkomst samt § 17 i den vid samma förordning fogade instruktionen för taxeringsmyndigheterna.

Herr Svensons motion i hvad den afser införande i bevillningsförordningen af bestämmelse, att vid taxeringsvärdets åsättande å jordbruksfastighet afseende bör fästas hufvudsakligast vid fastighetens afkastningsförmåga, samt herr Bratts m. fl:s motion i den del, den föreslår bifall till Kongl. Maj:ts proposition n:o 5 om upphörande af de enligt gällande förordning

angående bevillningsafgifter för förmåner och rättigheter utgående bevillningsafgift af frälseegendomar och lotshemman, anser utskottet lämpligast böra behandlas, herr Svensons förslag i sammanhang med öfriga frågor rörande den allmänna bevillningen, samt herr Bratts m. fl:s hemställan i förening med Kongl. Maj:ts sistberörda proposition n:o 5; och kommer utskottet sålunda att rörande nu anmärkta delar af motionerna framdeles afgifva yttrande, hvilket utskottet skolat för Riksdagen

anmäla.

Stockholm den 2 april 1892.

På utskottets vägnar:

F. BARNEKOW.

Reservationer:

af herr *J. Johansson* i Noraskog: »Då jag fortfarande vidhåller den uppfattning i föreliggande fråga, som jag förlidet år uttalade, nemligen att jag icke obetingadt kan gilla hvarken den »förutsättning», hvarunder den kongl. propositionen om ändring i bevillningsförordningen blifvit till utskottets pröfning öfverlemnad, eller det förslag till ändring i fastighetsbeskattningen, som propositionen innehåller, har jag inom utskottet yrkat *afslag* så väl å detta förslag som å herr Bratts motion i ämnet. Jag anser fortfarande, att det under liknande omständigheter vid 1883 års riksdag af Kongl. Maj:t aflättna förslag till bevillning af fast egendom samt af inkomst eger ett bestämdt företräde framför det nu framlagda och att nämnda 1883 års förslag till bevillningsförordning jemväl i *andra delar* bort ånyo tagas under ompröfning vid ordnandet af dessa beskattningsförhållanden. Den af Kongl. Maj:t föreslagna bekvämlighetsåtgärden för bevillnings utgörande af jordbruksrörelse skulle ännu mera komma att öka de klagomål öfver ojämn och orättvis beskattning, hvilka allt jemt förnimmas, isynnerhet som förslaget derjemte lider af det betänkliga felet, att den *verkliga* förmodheten och de *stora* inkomsterna i många fall icke skulle drabbas af den beskattning, som deraf borde rätteligen utgöras»;

af herrar *Arhusiander*, *S. M. Olsson*, *Henricson* och *Truedsson*; samt af herr *H. Eriksson* i Elgered: »Då 'förutsättningen', hvarpå förvarande kongl. proposition och utskottets hemställan grunda sig, hvilken

förutsättning visserligen bereder en icke ringa lättnad för rust- och rotehållare, derigenom att desse skola erhålla ersättning af staten för rust- och roteringsbesvären, icke blott lemna hufvudfrågan oafgjord, utan rent af aflägsnar densammas slutliga mål: rust- och rotehållares verkliga och slutliga samt fullständiga befriande från nämnda besvär och onera, ett mål, som innebär en *verklig* afskrifning och som är det enda billiga och rättvisa; och då endast under en sådan förutsättning, hvilken emellertid här icke föreligger, det kan vara billigt och rättvist att höja bevillningen å jordbruksfastighet till dubbla beloppet, så har jag icke kunnat biträda det beslut, hvartill utskottet har kommit.»

Herrar *Fredholm, O. B. Olsson* och friherre *von Schwerin* hafva härjemte begärt att få antecknadt, att de icke deltagit i behandlingen inom utskottet af detta betänkande.
